

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

*Trăirile
Aurei*

VOLUMUL II

AURA B. LUPU

Libris
EDITORIAL
Brașov 2019

Introducere · 5	31. Iulie · 53	61. Pattern · 95
1. Ho! · 6	32. Iulie 2 · 54	62. Deltaplan · 96
2. Fără · 7	33. Bârfa · 55	63. Drum · 98
3. Fir de nisip · 8	34. Iulie 4 · 56	64. Cântec · 99
4. Fietsen · 8	35. Tiroida · 57	65. ♥♥♥ · 101
5. Mălin · 10	36. Iulie 6 · 59	66. Azi. Acum. · 102
6. 1 Mai · 11	37. Arici · 60	67. Buna · 104
7. Cicatrici · 13	38. Prostie · 61	68. Mult · 105
8. Urme · 15	39. Nou · 62	69. Lecție II · 107
9. Guru · 17	40. Bun · 63	70. Semne · 108
10. Ro-Be · 18	41. Divorț · 65	71. Așteptare · 110
11. Pelin · 20	42. Vineri 13 · 67	72. Terapie · 111
12. Revelație · 22	43. Conștienți · 68	73. Sfat · 113
13. Proverbe și zicători · 23	44. Revenire · 69	74. Cearta · 114
14. Înheredeală · 25	45. Impresii · 70	75. Suflet · 115
15. Abuz · 26	46. Aniversare · 72	76. Aplauze · 116
16. Om · 28	47. Fainoșag · 73	77. Buburuza · 117
17. Firesc · 29	48. Bucovina · 75	78. Fericire · 118
18. Fiți · 30	49. Bloc · 76	79. Knock-Out · 119
19. Home Sweet Home · 31	50. August · 77	80. Umbrela roșie · 121
20. Jurnal de călătorie I · 33	51. Oglinzi · 78	81. Români · 121
21. Jurnal de călătorie II · 35	52. Căprior · 80	82. Galben · 122
22. Jurnal de călătorie III · 37	53. Celebrare · 82	83. Mulțumire · 123
23. Bai · 40	54. Furtuna · 84	84. Aș mai... · 124
24. Vis · 41	55. Tandarts · 85	85. Schimb · 125
25. Ex · 43	56. Ametist · 87	86. Început · 127
26. Popa · 45	57. Miting · 89	87. Amintiri · 129
27. New day, New life · 47	58. Flutुरei (adică fluturași) · 90	88. Iubire de toamnă · 130
28. Culmi · 48	59. 18.08.2018 · 92	89. El · 131
29. Drama · 50	60. Efemer · 93	90. Toamna (iar) · 132
30. Nedreptăți · 51		91. Cireașa de pe tort · 133

92. Poveste de iubire · 134
 93. Sub apă · 137
 94. Răsărit · 139
 95. Ludău · 140
 96. Momente · 141
 97. Start · 142
 98. (Încă un) Zâmbet · 143
 99. Păcălici · 144
 100. Hărțuirea sexuală · 145
 101. Namaste · 147
 102. Femei II · 149
 103. Sunet · 150
 104. Da, meriți. · 151
 105. Roz-verde · 152
 106. Help! · 153
 107. 69 · 154
 108. Wonder Women · 155
 109. Stres · 157
 110. Risipă · 158
 111. Ceva · 159
 112. Efectul Gloria · 161
 113. Singuri acasă · 163
 114. Binecuvântări · 164
 115. Precum în cer, așa și pe pământ · 165
 116. Iz de copilărie · 166
 117. I.O. · 168
 118. Rădăcini · 170
 119. Centenar · 171
 120. Din seria „Precum în cer, așa și pe pământ” · 172
 121. 17/11 · 173
 122. Brutari · 174
 123. Închiriat versus cumpărat · 176
 124. Dragoste adevărată II · 178
 125. Black Friday · 179
 126. Câte D’or · 181
 127. Sfântul Nicolae · 182
 128. Alb · 184
 129. Cronica cărcotașilor · 185
 130. „Vechi, antic și de demult” · 185
 131. Dar · 187
 132. Vitamina D · 189
 133. Suflet · 190
 134. Original · 192
 135. Mama ei viață! · 193
 136. Cel mai frumos Crăciun · 195
 137. Pregătiri · 196
 138. Dureri · 196
 139. Crăciun · 198
 140. Riduri · 199
 141. Relații toxice · 200
 142. Meniu · 202
 143. Bunic · 203
 144. Când te doare la patină · 204
 145. Mulțumesc! · 205
 146. Love · 207
 147. Fiți cumiți! · 208
 148. Povestiri (deocamdată) fantastice · 209
 149. Pierdere · 211
 150. Ninge! · 213
 151. Vine-vine primăvara! · 214
 152. Vară (iar) · 216
 153. Fratelo · 217
 154. Povești de iubire · 218
 155. Respect · 219
 156. Depresie · 221
 157. Relațiile - ne-relații · 222
 158. Inimi 2 · 224
 159. Independența · 225
 160. Pierderi · 227
 161. Pietre · 229
 162. Primăvara · 230

163. Termite · 231
164. Mâncare · 232
165. Promisiune · 233
166. Machiaj · 235
167. Cura de detoxifiere · 237
168. Huo! · 240
169. Vânt · 241
170. Uitare · 242
171. Clipă · 243
172. Casa de di'nainte · 245
173. 8 martie · 246
174. Mucenici · 247
175. Just Breathe · 248
176. Post · 249
177. Nihil Sine Deo · 251
178. Lampa lui Aladin · 252
179. Gest · 254
180. Prea · 256
181. Invidie și judecată · 257
182. Nod în gât · 258
183. Decor · 260
184. Românește · 261
185. PMD · 263
186. Fericire (iar) · 266
187. Magnolii · 267
188. De parcă... · 268
189. Uitare · 270
190. Frăguțe · 271
191. O singură dată! · 272
192. Peripeții · 273
193. Dimineți · 275
194. Hai-Hui · 276
195. Adiță · 276
196. Cozonaci · 277
197. Măr · 278
198. TV · 280
199. Carla · 282
200. Bucurie · 283
201. Cineva acolo sus ne iubește · 285
202. Miserupist · 286
203. La ce bun? · 287
204. Abuz 2 · 288
205. Liceu · 290
206. Fără titlu · 291
207. Fuga · 293
208. (tot) Fără titlu · 295
209. Vot · 297
210. Românie · 298
211. Paradis · 299
212. La mulți ani, copile! · 300
213. Aveți dreptate! · 301
214. Paste · 302
215. Macaroane · 304
216. Părerii · 305
217. Căpșuni · 306
218. Decizii · 307
219. Răni nevindecate · 308
220. Beștie · 310
221. Credenț · 311
222. Impresii de la cititori · 312

1. Ho!

Aprilie 18, 2018

Zilele trecute intrasem în panică. Eram foarte agitată că n-o să reușesc să fac tot ce mi-am propus, termenele pe care știam că le am se „restrânseseră” cu o lună mai devreme, începusem chiar să-mi planific zilele și orele, tăiam de la orele de somn, de scris, mai adăugam la cele pentru proiecte, etc. O întreagă brambureală. Până când am zis HO!

E foarte fain când ai un scop și când te implici 100% în ceva. Să te trezești cu gândul că de-abia aștepti să faci cutare și cutare lucru. Dar când preocuparea asta se transformă în stres, când începi să te hăituiesti și hărțuiești tu pe tine, să te alergi până-ți ies ochii din cap ca la melc și să scoți limba de-un cot, e momentul să spui HO! E extraordinar că-ți dorești să crești, să te dezvolti, să-ți depășești limitele și să te scoți din zona de confort. Dar când toate astea devin PREA mult, când începi să simți că te lupți cu tine, că trebuie să renunți la TINE ca să faci toate astea... HO! Pentru că de fapt ajungi exact de unde-ai plecat.

Am renunțat la planificări. Am renunțat la termene. Am renunțat la griji. Nu că m-aș culca pe-o ureche și Dumnezeu cu mila, dar mi-am stabilit prioritățile. Și totul s-a liniștit. Totul s-a... așezat. Ieri a fost o zi superbă. Copacii înfloresc, soarele strălucește, cerul e în sfârșit albastru.

Profitați. Bucurați-vă. Răsfățați-vă. Nu renunțați la ceea ce vă face sufletul să cânte. Nu uitați de voi ca să vă găsiți. Nu vă pierdeți pe drum, căutându-vă. Păstrați ceea ce vă definește. Protejați ceea ce vă fericește. Și, mai ales, ascultați-vă sufletul. El nu vă minte niciodată.

2. Fără

Aprilie 21, 2018

Nu regret nimic. Dar absolut nimic. Fiecărei dureri, fiecărei încercări, fiecărei suferințe, îi mulțumesc. Am avut parte până acum de experiențe atât de bogate, atât de diferite și atât de complexe încât nu pot să fiu decât recunoscătoare că le-am trăit. Că mi-au fost date. Fiecare din ele a fost o piatră de încercare. Trădarea prieteniei de-o viață, căsătoria de coșmar, hărțuirea după divorț, sărăcia, plecatul într-o țară străină, sclavia de 5 ani, trădarea altor prietenii și încrederi, momentele de disperare că o să rămânem pe drumuri, bolile care-au apărut una după alta și câte altele, mi-au încercat fiecare colțișor de suflet, fiecare bucățică din inimă și fiecare parte din trup. Dar le mulțumesc. Pentru că fiecare piatră de încercare a fost de fapt încă o cărămidă adăugată la temelia mea. Sunt combustibilul meu. Sunt parte din mine. Sunt trăirile Aurei.

Nu regret nimic. Acum în sfârșit pot spune (și scrie asta). Dacă până ieri regretele încă mă mai încercau, aseară am reușit să le depășesc. Să le înțeleg. Și să le dau drumul. Tuturor regretelor le spun „Adio!”. De azi înainte am hotărât să celebrez fiecare zi. Să mulțumesc pentru fiecare clipă. Să fiu recunoscătoare pentru tot. Și mai ales să trăiesc din plin. Și fără regrete.

3. Fir de nisip

Aprilie 22, 2018

Să privești în ochii unei ființe care are sufletul țândări și oglindesc o durere fără sfârșit, să-i simți inima sângerându-ți în palme și să știi că nu poți s-o ajuți, e cumplit. Să-i simți disperarea, să-i privești neputința și să știi că ești mai neputincios decât ea, e îngrozitor. Să-ți spună tăcând cât de sfâșiat îi e sufletul iar tu să-i răspunzi, tot tăcând:

— Știu, însă nu pot face nimic.

Să fiu martoră la o asemenea zbatere mă copleșește. E peste puterile mele. E dincolo de ele.

Adi-mi spunea să încerc să las problemele acolo. Să nu le mai aduc cu mine acasă. Să înțeleg că nu pot alina toate durerile și dramele lumii. Știu. Însă e greu. Mai ales când astfel de drame se petrec sub ochii tăi. Mă simt ca un fir de nisip. Infim. Neînsemnată. Neputincioasă. Pot doar să scriu. Să plâng. Și să mai adaug un nume la rugăciuni.

4. Fietsen

Aprilie 23, 2018

„*Fietsen*”, adică biclilit. Ciudat, nu-i așa? Noi nu avem verbul acesta, românește este „a merge cu bicicleta”, belgienii însă-l au. Bine, eu, Adi și băieții facem tot felul de combinații româno-olandeze, pe care doar noi le pricepem (*clopăcit*, *fițălit*, etc.).

Ieri Adi a avut o idee foarte bună. Biciclitul. Fițălitul. N-am crezut că poate fi atât de eliberator să te dai cu bicicleta. Dar a fost. O experiență repetabilă cu siguranță. Deși acum mă dor picioarele „de numa’-numa’”, a meritat. Fiecare pedală. Fiecare kilometru.

Am trecut pe lângă un copac înflorit iar o pală de vânt m-a învăluit într-o ninsoare de petale albe; și-am zâmbit.

Am privit spre cer și-am văzut curcubeul din jurul soarelui; și-am fost fericită.

Am privit apusul și-am văzut luna răsărind; și-am fost liniștită.

Am ascultat un marinar bătrân povestind; și-am fost împăcată. Că-n timpul cât l-am ascultat și-a uitat durerea. Și-a amintit doar sunetul valurilor, liniștea mării și stelele nopții.

Ce fain ar fi să putem uniformiza zilele, să le compensăm cumva. Să putem lua din ieri și să punem în mâine, să alegem din poimâine și să adăugăm în ieri. Să luăm o bucată din bucuria de azi și s-o amestecăm în tristețea de alaltăieri. De fapt asta am și simțit ieri. Că am compensat cumva tristețea de alaltăieri. Că s-au egalizat trăirile. S-au compensat emoțiile. Și că indiferent ce se întâmplă, viața merge mai departe. Iar când înțelegem și acceptăm asta, ni se ușurează calea. E suficient să fim. Când simpla ta prezență luminează privirea unui singur om e destul.

Așa că fiți. Pentru o singură persoană. Sau pentru mai multe, nu contează. Contează doar să fiți. Acolo unde este nevoie, și când.

P.S. Și să vă *bicicliți* când aveți ocazia, că-i fain de tăt!

5. Mălin

Aprilie 24, 2018

Am moștenit iubirea pentru flori de la mama. De când mă știu, curtea noastră din Cuzdrioara, de primăvara până toamna târziu, e plină de flori. Iubeam să mă trezesc dimineața, să deschid larg ferestrele și să simt parfumul liliacului, al lăcrimioarelor și-al zambilelor înflorite în grădinuța din fața casei. Și vai, ce ciudă îmi era când femeile care mergeau la biserică duminica rupeau din crengile mălinului ce atârna peste gard!

Dădeam fuguța la mama și le pâram:

— Tanti Sabina și lelea Florica ne-o rupt mălinul! scânceam io îmbufnată.

— Las' să rupă, îmi răspundea mama zâmbind, că la anu' cresc mai multe flori în loc.

Eh, când am crescut, dădeam io iama în grădinuța mamei și umpleam casa cu buchete colorate și parfumuri amețitoare.

— Fătuchița mamei, iară-mi jumulești grădina? mă sfădea mama când mă vedea dând câte-o raită.

— Las' că la anu' cresc mai multe-n loc! îi răspundeam io atunci, mustăcind ca pisica prinsă la oala cu smântână.

Aici, în Belgia, nu am grădină, însă liliac este peste tot și trebuie să recunosc că-s hoasă. Musai să fur câteva crengi și să aduc primăvara și mirosul ei în casă. Tare-mi mai place să-mi afund nasul în florile lui, să închid ochii și să mă închipui copilă. Iar de câte ori avem ocazia, mergem și vizităm primăvara la ea acasă: prin parcuri, păduri, grădini.

O pădure care merită vizitată (măcar o dată) este *Hallerbos*, feeria albastră. Cât sunt înflorite zambilele e de vis. Magică. Te aștepți să vezi dansând, prin covorul albastru de flori, zâne și spiriduși, iar apariția unui unicorn sau elf nu te-ar surprinde defel. Iar dacă ai noroc și este ceață, sentimentul devine copleșitor: peisajul mistic, pâcla albă în combinație cu albastrul florilor și verdele pădurii par desprinse din basme. Ireal. Iar parfumul răspândit de zambile e pur și simplu divin. E... primăvara la ea acasă.

6.1 Mai

Mai 1, 2018

Aseară m-am uitat la știri. Relația mea cu televizorul este destul de rece, ne salutăm din vârful buzelor, ne măsurăm din cap până-n picioare și-apoi ne ignorăm reciproc. Dar aseară am zis hai, să-i mai dau o șansă, și l-am pornit. Acum nu spun că divorțăm, dar de separat cu siguranță! N-ai cum să trăiești cu cineva care te face să-ți iasă ochii din cap (ca la melc), care te face să te întrebi de sănătatea ta mintală și să te îndoiești de realitate.

Încă de la primele știri, astea au fost reacțiile mele imediate. De parcă cineva mi-a dat cu leuca în cap și eram buimacă. Oare-am greșit lumea? Sunt pe altă planetă?

Într-o țară în care salariul minim pe economie este de cât? 250 de euro, în care pensionarii n-au bani de medicamente, copiii umblă desculți și bolnavii mor pentru că nu-și permit tratamente, știrile abundă de viața „*glamour*” de pe litoralul românesc, unde băuturile se aduc cu roaba, turiștii vin cu elicopterul, iar o notă de plată (pe o noapte!) e de 35000 de euro. Nu pricep și pace. Oi fi io mai grea de cap, dar așa ceva depășește puterea mea de imaginație.

Nu faptul că dețin banii știa sau cum i-au obținut mă nedumerește, nici felul în care-i cheltuie. Bine, nu mă nedumerește, dar nici nu înțeleg. Dar faptul că apar la știri, asta-i nedumerirea mea mai mare. Și nu ca ceva deosebit, extravagant, extraordinar, nuuu, mesajul era clar:

„Așa e normal băi, uitați-vă fraierilor cum se trăiește în România, ia beliți ochii și salivați de ciudă la cât de mișto-i viața în Românică noastră, luați exemplu, bre, cum se petrece și se sărbătorește 1 mai muncitoresc! Vedeți cum muncim noi? Din greu băi, din greu!

Numa' cât efort am depus să stăm la coada asta, să dăm și noi o tură cu «helicopterul» (10 minute, suta de euro, da?), cât am transpirat așteptând să parcăm mașinutele noastre de lux, cât am obosit mișcând lasciv din buci și aruncându-ne pletele pe spate sau dând flegmatic din mâini, așa, în doru' lelii, plictisiți și blazați că întârzie ăla cu roaba de șampanie!!!”

Ăsta-i standardul vieții românești? Ok. Super. Dar rețeta care-o fi? Pentru că atunci e clar că io-mi trăiesc viața după o rețetă greșită și-un standard aiurea.

Așa că m-am apropiat încetișor de televizorul meu (precaută și bănuitoare, că începuse să-mi fie frică de el!) și l-am scos din priză. Nu de la telecomandă, nu de la buton, din priză direct, ca nu cumva să pornească singur și să-mi bulverseze – iar! – realitatea. Care-i banală. Simplă. Muncesc. Trăiesc. Mă bucur de viață și io, fără să apar la știri c-am cheltuit, cât? 35000 de euro pe noapte? Vai de capu' meu!!!

7. Cicatrici

Mai 2, 2018

„Tu să taci din gură când oamenii mari vorbesc! Să nu te prind că te smiorcăi pe stradă, că te vede tot satul și mă faci de râs! Da' ce ești tu? Bărbat sau pancovă? Mie să nu-mi întorci vorba înapoi că-ți zboară mucii pe pereți! Ce-am zis io rămâne sfânt! Să nu vorbești neîntrebat!”

Vă sună cunoscut? Cred că fiecare dintre noi le-am auzit – și rostit – cel puțin o dată-n viață. Sunt etalonul „bunei creșteri”. Al celor 7 ani de-acasă. Recunosc că le-am și primit, și aplicat. Și mai recunosc că acum regret (partea cu aplicatul, la primit n-am prea avut ce face).

Rămâneam surprinsă când aici, în Belgia, vedeam pe stradă sau prin mall-uri copii „needucați”, care se tăvăleau pe jos și făceau circ, iar mamele lor rămâneau calme și tratau situația cu o detașare care pe mine mă lăsa cu gura căscată.

„Eeei, că nu ești tu al meu, că ți-aș arăta io circ!” era primul meu gând.

Și cât de tare greșeam! Am înțeles – în sfârșit! – asta. Târziu. Dar măcar am înțeles, în cele din urmă. Nu îmi este nici ușor și nici comod să scriu despre asta (cui îi place să-și recunoască greșelile?), dar simt că-i un subiect care-ar trebui să ne preocupe un piculeț mai mult. Chiar și pe cei care avem deja copii mari. Pentru că toate propozițiile cu care am început sunt de fapt abuzuri. Nu educație. Nu cei 7 ani de-acasă. Nu un mod de-ați crește copiii „bine”.

Și am înțeles asta pe mine însămi, când mi-am analizat teama de-a vorbi în public. Io n-am nicio treabă să dau din gură și să povestesc

vrute și nevrute, dar când știu că-i oficial, adică se înregistrează și publicul așteaptă să mă audă glăsuind, îngheț. Minte se goleşte de orice gând și tot ce-aș fi vrut să spun dispăre-n ceață. Inima începe să-mi bată cu putere, mâinile să-mi transpire, iar gura refuză să scoată vreun sunet. Iar chestia asta n-avea nicio logică, pentru că în fața unor oameni cunoscuți turui la foc continuu.

Eh, când apar în cadru necunoscuți (oameni mari, adică) muțesc. Și uite-așa mi-am dat seama că-i un blocaj ce vine din copilărie. Când aveam musafiri trebuia să se audă numai musca. Noi... muclă. Doar oamenii mari aveau voie să vorbească.

Sau la școală, când uitam să ridic mâna și plină de entuziasm răspundeam la vreo întrebare, iar reacția învățătoarei era nu să mă laude c-am știut răspunsul, nu să mă felicite c-am învățat lecția și că mi-ai făcut temele. *Nope*. Mă pune la colț c-am vorbit neîntrebată (asta dacă aveam noroc și nu primeam și vreo câteva lovituri de băț în palmă!). Și uite-așa a apărut blocajul. Teama. Care acum, după atâția ani, nu-i ușor de depășit. Nu-i ușor de stăpânit.

Copiii n-ar trebui „să știe de frică”. Nu trebuie dresați. Nu trebuie speriați cu bau-bau, sau cu „dacă nu ești cuminte, vine nu știu cine și te ia”. Ar trebui să fim extrem de grijulii și conștienți de ceea ce le inoculăm. De ceea ce le insuflăm. De ceea ce le arătăm. De ceea ce îi învățăm. Putem să le fim exemple sau putem să le fim tartori. Putem să le fim părinți sau putem fi sperietori. Noi alegem. Conștient sau nu. Iar ceea ce alegem să fim, o să se vadă. În viitor. În societate. În urma noastră. Iar urma asta poate fi o urmă plină de lumină și iubire. Sau poate fi o traumă. O rană adâncă. O cicatrice. Doar de noi depinde.